

Калинові племінці

Василь Чухліб

По лозняку та вільшанику, що за городом, неначе багаття палахкотить. То від червоних кетягів на калинових кущах. Ламати їх саме в пору. Бо ягоди вже прихопив морозець, а від того вони солодшають.

Принесуть діти калину додому, бабуся пов'яже її в пучки і повісить на горищі.

— Кращих ліків, ніж калина та малина, годі й шукати, — каже бабуся.

Як хто простудиться, бува, вона хутенько заварює чай з калиною — з ягодами, листям і гілками. Посьорбаєш того чаю — і простуду ніби рукою знімає. А ще бабуся смачний кисіль з калиною варить, пиріжки пече. А коли ставить другі вікна на зиму, то у міжвіконня кладе калинові пучечки. Взимку лютує надворі мороз, намагається і до хати прошмигнути, розмальовує шибки. А калина палахкотить собі весело: мовляв, не здолаєш, морозе!

Тетянка складає наламану калину на пожухлій траві, а Тарасик вигойдується мало не на вершечку розлогого куща.

Досить уже! — гукає Тетянка братиків. — Бо й не донесемо.

Тарасик шугає на землю.

Калині не шкодить, коли її ламають. Навесні вона молоді пагони викидає і стає ще пишнішою. Та оті найбільші кетяги лишимо для снігурів. Прилетять вони взимку сюди і поласують ягодами.

Тарасика й Тетянку майже не видно за оберемочками калини. Здається, ніби два племінці відірвалися від калинового багаття і пливуть почорнілим осіннім городом до хати.